

ארויס קריכן מון זיך און שטעלן זיך העכער מון זיין טו"ד, חגם דאס איז נאך
 לגבי אים, אבל זהו ע"ד בכל מאדך, מאד שלך, והוא עושה זאת מצד רצונו
 ממילא נוחנים לו ג"כ ממקום דלא ידעי, ואח"כ במשך כל השנה וכמאמר אדמו"ר חזק
 אז דער ידעי איז א נאנדערער און מ'גייט אים אין גשמיות זרעא חיי וקיימא גבול
 ובני חיי ומזוני ררויחא. ואח"כ ניגנו נלבון של שמחה, והראה בידיו חק' לרקוד
 על מקומם, והוא בעצמו האט געמאכט אז מי זאל זינגען שטארקער און לעבעדיקער.
 ואח"כ צוה להביא פוסוה גלולות והוא בעצמו שחח כוס שמחזיק ד' רביעיות והחחיל
 לחלק לכל הנאספים ולכל א' אמר ענין פרטי, וזה הי' אחר הצוה הלילה, ואח"ז
 ישב על מקומו - דבעת החלוקה עמד על כסאו - וקרא אנשים מיוחדים וברך אותם
 ונחן בעצמו כוס משקה וזה נמשך בערך חצי שעה, ובאמצע צוה לנגן והי' בשמחה
 גדולה, ואח"כ התחילו כ"ק מו"ח אדמו"ר בשנה האחרונה של כ"ק אדמו"ר נ"ע געלטא
 דין, ביקש בשמח"ה שיאמר לפניו דא"ח, ואמר לו אביו שיקח משקה, ויצא לחוד
 מיוחד ושחח הרבה משקה וכדי שלא יתבלבל לקח המשקה ונכנס לאביו ואמר לפניו,
 ואמר לו שרוצה אז ער זאל זיין א נאנדערער. ואח"ז אמר איזה דיבוריסו איך וויל
 אייך ווינסטן און זיך ווינסטן, שמעתי פעם א' מכ"ק מו"ח אדמו"ר דבקריאה הפדיונות
 קוראים פאר זיך ג"כ, כמילא קען מען געבן פאר זיך צו זיך ובפרט על הצפון חק'
 של כ"ק אדמו"ר. ואח"כ אמר, איך וויל אייך זאגן א פאר ווערטער און איר זאלט
 ווערן אנדערע, אנדערע אין לימוד התורה, אנדערע אין קיום המצוה, (כנראה שלא
 סיים מה שרצה לומר). ואח"כ בשעה 4 צוה לנגן ניגון (מחשפאלער זיידע) קול גיער
 ואחריו ניגון דד' בכוח ואח"ז ניגון "ניע זשוריצי הלאפצי" והתחיל לחלק עור
 מעם לכל הנאספים, ובשעה 4.30 עמד במקומו והלך לבלתו. בשבת שעברה - פ' טוה -
 היתה ג"כ התועדות ואמר מאמר ד"ה וידבר וגו' לאמר זאת חוקה התורה וגו' לאמר
 ויקחו אליך פרה אדומה המיטה אשר לא עלה עלי' עול. וביאר הרצ"ש בממכ"ע בהאור
 וחכלי וחרצו"ש בסוכ"ע, וטעם שע"ז אמר שלמה המלך אמרתה אפכמה והיא רחוקה ממני.
 ואח"כ התחיל לדבר בענין שמחה, וביאר את הפסוק יודע לב צרה נפשו וגו' פשט שהוא
 בצרה הוא בשמחה און אז מ'וועט זיך אנשפארן וועט דער אויבערשטער העלפן, וצוה
 לנגן א טריילעכן ניגון וכן לרקוד.

אסרו חגה"פ השי"א.

..... בודאי שמעה שחודח לא-ל יצא לאור המאמר הראשון מכ"ק אדמו"ר שליט"א

המאמר הוא באחי לגני שאמר בהתועדות יו"ד שבת, אשלתו אליך בקרוב, ומקוול"ט
 שכרוב יופיעו עוד מאמרים, כן יצא לאור קונטרס חגה"פ הכולל שני מאמרים בשנת
 תש"ד ושיחת אחש"פ תרצ"ה.

בערב פסח אחר שרימה החמץ אמר כ"ק אדמו"ר שליט"א "א פריילאכן און א פשו"ן
 פסח, מון דעם חמץ איז מען שוין פטור געווארן". אחר הצוה חלק בעצמו מצה לכל
 אחד, המצוה הם של ערב פסח, ונחן שלימה ופרוסה, ולאחרים אמר איזה כמנהג הסודיים

וכן הסעודות היו אצל הרבנית הגדולה שליט"א. כ"ק אדמו"ר שליט"א מזג כוס של אליהו בשני הלילות כנהוג. כליל א' אכלו אסיקומן קודם הצוה, וכליל ב' אחר ה"סדר" שהי' בבית הנ"ל, כשירד למטה לחדרו אמר, א סגולה זו גילוי אליהו אין אז מ' זאל זיין פריילאך און מ' זאל טאנצן, וכל הנאספים הלכו ריקוד - מנהג ג"ק אד"ש שבכל עת שאמו שליט"א אוכלת עמו הוא מלוח אותה לביחה, כן הי' ג"כ כלול זה - ובצאתו עם אמו לוו אותם כל הרוקדים ונכנס לבית, ואחריו כל האולמן שהוראה בידו לקוד לעבדיקער און שטארקער, ואחר איזה רבעים נפנס ג"כ בהמחול, וממזבן שרקד עם איזה מהזקנים וכל הנאספים עמדו על מקומם ורקדו, והוא רקד בשמחה גדולה מי האט בפועל ממש בפטרונגען, כך הי' 15 מינוט, ואח"ז הפסיק והחחיל לרעד, חוכן הדברים הי' הנפק"מ בין פסח שחל בשרא ימות החול לפסח שחל במוצש"ק שאומרים מן הפסחים ומן הזבחים, הביאור בזה דאין הפסח נאכל אלא על השובע ולכן היו מקריבים הקרבן חגיגה ואח"כ הקרבן פסח, אבל במוצש"ק דאין חגיגה דוחה את השבת וחי' נקרב למחר ואז הי' הפסח נאכל, וזה מורה שזה שאין הפסח נאכל אלא על השובע איז ניט אזוי שטארק, ומה היא החוראה עבורנו, והענין הוא דקרבן פסח ווייט מען דעם אויבערשטן א וועג אז מ' טוט א זאך וואס דער גוף ונה"ב האט פון דעם קיין הנאה ניט מיט די זעלבע פריילעכקייט און לעבדיקייט ווי זי וואלט פון דעם הנאה געהאט, דכיון שכבר אכל החגיגה חרי הוא שבע ואז דוקא אוכלין הפסח חרי הגוף מצדו אינו צריך לאכול הפסח אלא מצד הנה"א, ומ"מ עושים זהבשמחה כמ"ל שהנה"ב וחגוף היו נחנים מזה, וזוהי החוראה שלנו שכליל זה דארף מען וועגן גוף ונה"ב ניט טראכטן און זי דארף ניט מבלבל זיין, און מ' דארף זיין פריילעך מיט די נשמה, הגם כשעושים חשבון וראה יראה מעמדו ומצבו וידע איניש בנשון ומ"מ זה לא יכלכלנו אלא ישמח כשמתח נמשו שנתן לו הקב"ח, וכמו שאומרים נשמת שנתה בי טחורה היא, והגם שחלית ירדח הנשמה היא לבררו ולזכרו, מ"מ כליל זה נחנים א ספיציעלן רשוח וכח לשמוש בשמחה ושלא לחשוב אודות חגוף ונה"ב, וכיאר עוד באריכות בזה, וזהו בכל ימות החול אבל שחל במוצש"ק נאכל ברעבון, והענין הוא דרעבון זה אינו מצד חגוף ונה"ב כ"א מצד הנשמה כיון דערב פסח הוא שבת אז כל המאכלים היא סעודת מצוה דאינו צריך לבררו ולכן במוצש"ק הוא השני ענינים א' המעלה דימות החול. וחב' דאז אין חנה"ב מכלכל כלום אפי' בלא אכילה קנדט. וחסיים הי' שבעגלא דירן ובקרוב ממש יגאלנו משיח מהגלות הרוחני ומהגלות הגשמי און זאל אונז פירן צו די גאולה חשלימה.

אח"ז נכנס לחדרו והנאספים רקדו עוד בהחלכות גדולה, ווכן הי' 20 מינוט, ובלי שום התעוררות יבא כ"ק אד"ש מחדרו והגדה בידו, נכנס לביהמ"ד וישב בראש חשולחן והחחיל "דער רבי האט דערציילט אז דער רבי נ"ע טלעגט די צווייטע נאכט אנחויבן דעם סדר בשעה 9 ונמשך א פאר שעה אחר הצוה. וחייב אדם לומר בלשון יצוי וביאר זה באריכות גדולה ומפני אפישה מקום אכילת דק חיוצא מזה, והוא, שהי"ב כל אחד להחחיל בשעה 9 ולגמור באיזה שעה אחר הצוה. והחחיל לבאר החגדה ונמשך

בערך שתי שעות ובאמצע צוה לנגן איזה ניגונים וכן לרקוד בחוזק ובשמחה וחלף לביחו, ואנו נשחרנו בכיהמ"ד. ביום ב' אחר תפלה מנחה אפבר 5 מינוס וכיאר החפוש בין ספיה"ע לפסח, שפסח הוא באחדל"ט וספיה"ע הוא אהערדל"ח, מ'דארף אליין סאן, בחוה"מ ביום ב' וג' צוה להחועד ונתן שתי רשימות מכ"ק אדמו"ר זי"ע, א' פמוזאי יוח"כ צ"ט, וחב' מי"ט כסלו צ"ט, ונתן מעוה עכור יין, בליל ב' שש"ס לא החועד. בסעודה אחש"פ נטל ידיו ג"כ, סעודה זו התחילה בשעה 3.45 ונמשכה עד הצוה הלילה וחפלה ערכיה החפלו חמשה רגעים לפני הצוה וברכו ברחמ"ז בשעה 11.45. בתחילה כיאר החפוש בין שש"פ לאחש"פ, שש"פ איז דער טאג פון מרע"ה, ואחש"פ - אומר כ"ק אדמו"ר נ"ע זי"ע - הוא סעודה משיח. וכיאר זה באריכות קצח. ואח"כ אמר מאמר ד"ח "והניף ידו על הנחר בעים רוחו" שזו קאי על משיח, וכיאר דמעלה משיח הוא 4 וחרחחו כיראח הוי' דלא למשמע אזניו וכו' אלא ישפטו בחריח. המעלה בריח, דחחילוק בין אכו"ש לריח שריח נובע בעצמות הנפש, וכן משיח יגע לעצמות פנימיות אבא פנימיות עתיק. המאמר נמשך בערך 45 מינוס, והוא השכלה'דיקער מאמר. אח"כ כיאר החפוש בין פסח לשאר יו"ט, דאכילה מצח הוא מחוה אלקוח אבל בשאר חיו"ט, הגט שגם אז מצוה הוא באכילה אשליאי"ז חמצוה עצמה אלא כמו שבה שמצוה לענגו, ובמה יכולים להחענג בפח, או ביו"ט שצריך להיות בשמחה ואין שמחה אלא כבשר ויין, ואח"כ כיאר המעלה בימוחמ"ש. אח"ז עמד על רגליו ואמרו דער רבי האט געשריבן א ספר תורה לקבל פני משיח ושיחף עמו כל בני ישראל, וכוונח חס"ח אינה שיעמוד בקרן זוויה אלא ללמדו ולקיימו. וזה הענין דחרכצח תורה שרצה כ"ק אדמו"ר זי"ע, יכולים וצריכים פ"א ואחר לחשתתף בעבודת זו להרכיץ תורה. והי' אריכות בזה. ואמר אין שמחה אלא ביין וכל אחד שירצה יחן בעצמו יין שזח יהי' נחניח כח להמשיך העבודה או להתחיל. וחילק בעצמו לכל הנאספים ולאחרים אמר איזה ענין. אח"כ ישב על מקומו ואמר שבענין החושך יש שני דעות, העדר ב' (הגחת המעתיקו כאן חסר איזה מילה) שז"ע שניחט יש, וכן הוא ברוחניות בענין העלמות והסתרים, יש העלמות על לימוד החסידות מצד כמה פעמים וצריכים לדעה שכ"ז הוא רק מצד הקליפה וצריכים לבטלו, והוא עי"ז שיחשוב אז ס'איז דא נאר ער און דער רבי און עצמות אוא"ס ב"ה און ער וויל נאר עצמות אליין, קיין גילויים וויל ער נישט, נישט אצי, נישט קו, נישט אוא"ס שלפני הצמצום, שכ"ז הוא רק גילויים ורוצה רק עצמות א"ס ב"ה. וכאן היו הרבה דיבורים. וחשיחה האחרונה היתה היינט איז סעודה משיח, די כלי והקדמה לגילוי משיח הוא לימוד החסידות, שילמד בעצמו וילמד עם אחרים. ועי"ז נזכה אז דער רבי וועט אונז ארויס פעפן פון גלות הנפש און גלות הגוף און אונז פירן אין ארץ ישראל וואו דער ביהמ"ק וועט אויפגעבויט בקרוב ממש אמן. וצוה לנגן "ניע זשוריצה חלאפצי" וקם מכסאו והתחיל לרקוד על מקומו וכמובן שכל הנאספים עשו כן. ואחר איזה רגעים הפסיקו, והכריזו "הערט אידן כאפט אריין פארן בענטשן, פאר הבדלה, באלד וועט זיין ימי החול, כאפט אונז ארוין" והתחיל בעצמו לנגן "ניע זשוריצה חלאפצי" ולרקוד ולסמוח בידיו חק'. אח"כ צוה לנגן ניגון דד' בכוח ובבא אחרונה ששה פעמים, בדרך בעצמו, החפלו ערבים ואח"כ רקדנו עד שעה 2 אחר הצוה הלילה.